

КОРОНАТА

КИЙРА КАС

ПРЕВОД ЦВЕТЕЛИНА ТЕНЕКЕДЖИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Crown*

Copyright © 2016 by Kiera Cass
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2016

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-1736-2

ПЪРВА ГЛАВА

– Съжалявам – казах, подготвяйки се за неизбежната бурна реакция. Още в началото на Избора ми си представях такъв завършек: как десетки от ухажорите ми напускат наведнъж, много от тях недоволни заради преждевременния край на славата им. Но след изминалите две седмици, след като научих колко мили, интелигентни и великодушни са повечето от тях, мисълта за масовата елиминация започна да ме смущава безкрайно.

Те бяха постъпвали справедливо с мен, а сега аз трябваше да им отвърна с несправедливост.

– Съзнавам, че е неочаквано, но лабилното състояние на майка ми принуди краля да ми възложи повече отговорности, а единственият начин да се справя с тях е да намаля ангажиментите си спрямо надпреварата.

– Как се чувства кралицата? – попита Айвън, преглъщайки тежко.

Въздъгнах.

– Изглежда... изглежда доста зле.

Татко се двоумеше дали да ме пусне при нея, но накрая

успях да го склоня. Веднага щом я видях да спи до монитора, отчитащ сърдечния ѝ ритъм, разбрах колебанието му. Току-що бе излязла от операция; докторите бяха взели вена от крака ѝ, за да заменят онази в гърдите ѝ, която бе претоварила до смърт.

Един от хирурзите каза, че я били изпуснали за момент, но успели да я върнат към живота. Седях до нея, хванала ръката ѝ. Колкото и глупаво да звучеше, нарочно се бях прегърбила с надеждата да се събуди и да поправи стойката ми. Не подейства.

– Поне е жива. А баща ми... той...

Раул сложи утешително ръка върху рамото ми.

– Няма нищо, Ваше Височество. Всички разбираме.

Плъзнах очи из стаята и задържах погледа си върху всеки от кандидатите за миг, запечатвайки лицата им в паметта си.

– Между другото, всички ме ужасявахте – признах си аз. Из стаята се разнесе съдържан смях. – Безкрайно много ви благодаря, че положихте усилия и се държахте толкова благородно с мен.

На вратата се показа един страж и се покашля дискретно, за да обяви присъствието си.

– Простете, милейди. Наближава време за бюлетина. Екипът иска да провери... ъ – той изпълни смутен жест с ръцете си – ... косата ви и други такива.

Кимнах.

– Благодаря. Идвам след секунда.

Когато стражът си тръгна, върнах вниманието си към момчетата.

– Дано не ми се сърдите, че се сбогувам с всички ви едновременно. Желая ви множество успехи напред.

Изпратиха ме с хорово довиждане. След като напуснах Мъжкия салон, си поех дълбока глътва въздух и се настроих за предстоящото. *Ти си Идлин Шрийв и никой – буквално ни-*

кой – не е по-могъщ от теб.

В двореца цареше злокобна тишина без мама и придворните ѝ дами, без смеха на Арън по коридорите. Нищо не подчертава нечие присъствие повече от загубата му.

Вдигнах рамене и се отправих към студиото.

– Ваше Височество – поздравиха ме няколко души, като влязох през вратата. Всички ми се покланяха и се отместваха от мен, избягвайки погледа ми. Не знам дали беше от състрадание, или защото вече бяха осведомени.

– Ох – пророних, като се зърнах в огледалото. – Кожата ми е малко лъскава. Би ли...?

– Разбира се, Ваше Височество.

Гримьорката напудри умело лицето ми.

Изпънах високата дантелена яка на роклята си. Тази сутрин ми се беше сторило най-подходящо да се облека в черно предвид общото настроение в двореца. Но вече започвах да се чудя дали изборът ми е бил правилен.

– Изглеждам прекалено сериозно – споделих опасението си. – Но не като почтена дама, а като разтревожена жена. Не ми харесва.

– Изглеждате прекрасно, милейди. – Гримьорката освежи червилото ми. – Също като майка си.

– Напротив – оплаках се аз. – Нямам нито косата, нито кожата, нито очите ѝ.

– Не това имах предвид. – Усмихнатото, приятно закръглено момиче с малки къдрички по челото застана до мен и погледна отражението ми в огледалото. – Виждате ли. – Тя посочи очите ми. – Цветът им е различен, но излъчват същата решимост. А и имате нейната ведра усмивка. Знам, че приличате най-много на баба си, но определено сте дъщеря на майка си.

Вперих поглед в отражението си. Момичето имаше право. И ми помогна да не се чувствам толкова изоставена в

този самотен момент.

– Благодаря ти. Много мило.

– Всички се молим за нея, милейди. Знаем колко е жилава.

Изкисках се независимо от мрачното си настроение.

– Такава си е.

– Две минути! – провикна се режисьорът.

Излязох на застланата с килим сцена, пригладжайки роклята си с длани. Дори под ярката светлина на прожекторите студиото ми се струваше по-студено от обичайното, а като заех мястото си зад подиума, усетих кожата си настръхнала.

Гаврил, облечен малко по-сдържано, но изискан както винаги, ми се усмихна състрадателно.

– Сигурна ли сте, че имате сили за това? Нямам нищо против да съобщя новината вместо вас.

– Благодаря ти, но мисля, че аз трябва да го направя.

– Добре. Как е майка ви?

– Видях я преди един час; стори ми се добре. Докториците не я събуждат, за да се възстанови, но изглежда толкова измъчена. – Затворих очи за момент и опитах да запазя самообладание. – Извинявай. Малко съм притеснена. Но при всички случаи се справям по-добре от татко.

Той поклати глава.

– Не мога да си представя някой да страда повече от него. Още откакто я срещна, целият му свят се върти около майка ви.

Замислих се за предишната вечер, за стената със снимки в стаята им... и прегледах наум всички подробности, които наскоро ми бяха разкрили за началото на връзката си. Въпреки това не виждах смисъл да се пребориш с толкова трудности в името на любовта, а тя да те остави така безпомощен накрая.

– Ти си присъствал, Гаврил. Видял си техния Избор. –

Преглътнах колебливо. – Възможно ли е да се получи? И как?

Той сви рамене.

– Вашият ми е трети, но не мога да ви кажа как се получават нещата, как една лотария може да ви намери сродната душа. Знам само едно: не се възхищавах особено на дядо ви, но той се отнасяше с кралицата като с най-важното същество на планетата. Колкото и грубо да се държеше с останалите, с нея винаги беше мил. Само тя успя да види добрата му страна. Въпросът е, че дядо ви откри правилната жена.

Присвих очи насреща му, усещах, че ми спестява нещо. Знаех, че дядо ми е бил строг владетел, но като се замислех, само в тази светлина го познавах. Татко не ми беше разказвал що за съпруг и баща е бил, а и аз самата проявявах по-голям интерес към баба ми.

– А що се отнася до Избора на баща ви. Едва ли знаеше какво търси. Май същото важеше и за майка ви. Но двамата си пасваха във всяко отношение. Всички околни го забелязаха дълго преди тях самите.

– Наистина ли? – учудих се аз. – Не са го усещали?

Гаврил направи физиономия.

– Мен ако питате, по-скоро тя не го усещаше. – Той ме погледна многозначително. – Като че ли е семейна черта.

– Гаврил, ти си един от малкото хора, на които бих го признала, но проблемът не е там, че не знам какво търся, а че не бях готова да започна търсенето.

– Хм. Тъкмо това се питах.

– Но ето че съм тук.

– И то сама, опасявам се. Ако решите да продължите напред, а след вчерашната случка никой не би ви укорил дори да се откажете, то само вие можете да направите този важен избор.

Кимнах.

– Знам. И именно това ме плаши.

– Десет секунди – обяви режисьорът.

Гаврил ме потупа по рамото.

– Можете да разчитате на мен във всяко едно отношение, Ваше Височество.

– Благодаря ти.

Изправих рамене пред камерата и опитах да си придам спокоен вид, когато се появи червената светлинка.

– Добро утро, народе на Илеа. Аз, принцеса Идлин Шрийв, съм тук, за да ви съобщя за някои скорошни събития около кралското семейство. Първо ще ви предам добрата новина.

Опитах да се усмихна, наистина опитах, но се чувствах толкова самотна.

– Обичният ми брат, принц Арън Шрийв, се ожени за френската принцеса Камил де Советер. Неочакваната им сватба по никакъв начин не помрачава радостта ни за щастливата двойка. Нека всички заедно им пожелаем един благополучен брак.

Направих кратка пауза. *Ще се справиш, Идлин.*

– Тъжната новина е, че снощи майка ми, Америка Шрийв, кралицата на Илеа, получи много сериозен инфаркт.

Отново спрях. Имах чувството, че думите образуват бент в гърлото ми и затрудняват все повече говора ми.

– Кралицата е в критично състояние и под постоянен лекарски надзор. Призовавам ви да се мо...

Покрих устата си с длан. Щях да се разплача. Щях да загубя самообладание пред камерите на националната телевизия, а от Арън знаех какво мисли народът за мен – не биваше да прибавям и мекушавост.

Сведох поглед. Мама се нуждаеше от мен. Татко също. Може би донякъде дори страната ни се нуждаеше от мен. Не исках да ги разочаровам. Затова подсуших сълзите си и

продължих.

– Призовавам ви да се молите за бързото ѝ възстановяване, тъй като всички я обичаме и разчитаме на мъдростта ѝ.

Поех си въздух. Само така можех да се справя. Вдишай, издишай.

– Майка ми изпитва огромно уважение към Избора, който, както всички знаете, е причината за дългия щастлив брак на родителите ми. Затова реших да почета най-голямото ѝ желание и да продължа със собствения ми Избор. С изглед на напрежението, в което се намира кралският двор през последните двацет и четири часа, смятам за най-разумно още сега да намаля кандидатите до Елита. Баща ми е свел избора си до шест вместо десет претенденти заради извънредни обстоятелства, така че следвам неговия пример. Следните шестима господа са поканени да останат в Избора: сър Гънър Крофт, сър Кайл Удуърк, сър Иън Кейбъл, сър Хейл Гарнър, сър Фокс Уесли и сър Хенри Джакопи.

Странно, но имената им ми подействаха успокоително, явно защото знаех колко се гордеят и усещах радостта им дори от разстояние.

Почти приключвах. Народът бе осведомен, че Арън отиваше да живее другаде, че майка ми можеше да не оцелее и че въпреки това Изборът щеше да се състои. Но сега идваше ред на новината, пред която тръпнех от ужас. Писмото на Арън ми съобщаваше какво мисли илейският народ за мен. Как ли щяха да реагират хората?

– Тъй като майка ми е в доста тежко състояние, крал Максън Шрийв реши да остане до нея. – *Вече няма връщане назад.* – В тази връзка ме провъзгласи за свой регент, какъвто ще остана, докато не се почувства готов да се върне на поста си. Дотогава ще отговарям лично за всички държавни въпроси. Приемам тази отговорна роля с натежало сърце, но се радвам, че мога да помогна някак на родителите си.

Очаквайте текуща информация по всички посочени въпроси. Благодаря ви за отделеното време и ви желая хубав ден.

Камерите спряха и аз слязох от сцената, за да седна на един от столовете, предвидени за семейството ми. Виеше ми се свят и навярно щях да остана там с часове, ако смятах, че е допустимо, но ме чакаше твърде много работа. Първата ми задача беше да проверя как са мама и татко, а после се залавях с ангажиментите си. Днес трябваше да се срещна и с Елита.

На излизане от студиото спрях рязко, тъй като пътят ми се оказа запрещен от господата, застанали в колона. Първото лице, което привлече вниманието ми, беше това на Хейл. Той се усмихна широко и ми поднесе цветете.

– За теб.

Погледнах зад него и видях, че всички момчета държаха цветя, някои с остатъци от корените. Явно бяха чули имената си по бюлетина и веднага бяха хукнали към градината.

– Глупчовци – въздъхнах аз. – Благодаря ви.

Взех цветето на Хейл и го прегърнах.

– Казах по нещо всеки ден – прошепна той, – но ми дай знак, ако искаш да вдигнем бройката на две, става ли?

Стиснах го още по-силно.

– Благодаря ти.

Иън беше следващият и макар с него да се бяхме докосвали само за снимките от първата ни среща, не можах да се сдържа и го прегърнах.

– Защо ли си мисля, че теб са те принудили? – прошепнах му.

– Взех цветето от една ваза в коридора. Не ме издавай на персонала.

Потупах го по гърба и той направи същото.

– Ще се оправи – увери ме Иън. – Всичко ще е наред.

Кайл беше убол пръста си на някакво трънче и като се

прегърнахме, държеше кървящата си ръка настрани от дрехите ми, което ме разсмя.

– За усмивките – каза Хенри, като прибавих и неговото цвете към букета.

– Добре, добре – отвърнах и той се усмихна заедно с мен. Дори Ерик ми беше донесъл цвете. Позасмях се, като го приех.

– Това е глухарче – изгъкнах.

Той сви рамене.

– Знам. Някои го приемат като бурен, други като цвете. Въпрос на гледна точка.

Прегърнах го и усетих как поглежда към останалите момчета, явно смутен, задето получаваше същото внимание като тях.

Гънър преглътна свенливо и не каза почти нищо, но ме прегърна нежно, преди да се отдалечи.

Фокс държеше три стръкчета цветя в ръката си.

– Не можах да избира само едно.

Усмихнах му се.

– Всичките са красиви. Благодаря ти.

Прегръдката на Фокс беше силна, сякаш изпитваше нужда да ми окаже по-голяма подкрепа от останалите. Надникнах към Елита през рамото му.

Не, във всичко това нямаше никакъв смисъл, но разбрах как се е случило, как, макар и с усилие, сърцето на човек може да се отвори толкова широко. Тъкмо такава надежда хранех: дългът и любовта да се застъпят някак, а аз да намеря щастие по средата.

ВТОРА ГЛАВА

Ръцете на мама бяха толкова копринени, почти хартиени на допир. Имах чувството, че докосвам загладена от речен бързей скала. Усмихнах се при мисълта колко ли грапаво камъче е била някога.

– Бъркала ли си някога? – попитах я. – Казвала ли си грешните думи, постъпвала ли си нередно?

Зачаках отговора ѝ, но получих само жуженето на оборудването и пиукането на монитора.

– Е, двамата с татко сте се карали, така че сигурно си допускала грешки понякога.

Стиснах ръката ѝ, опитвайки да я стопля в своята.

– Оповестих всичко. Народът вече знае за сватбата на Арън и за... моментното ти неразположение. Намалих кандидатите до шестима. Знаем, че звучи драстично, но татко се съгласи и каза, че той бил постъпил по същия начин при неговия Избор, за да няма засегнати. – Въздъхнах. – Но имам усещането, че хората все ще намерят причина да ме обвиняват.

Преглътнах сълзите си, не ми се щеше да долови колко съм

уплашена. Докторите смятаха, че неочакваното решение на Арън е предизвикало инфаркта ѝ, но бях с подозрението, че и аз бях допринасяла ежедневно за него; провиненията ми се бяха трупали като малки, неусетни капки отрова, които накрая ѝ бяха дошли в повече.

– Както и да е, веднага щом татко се върне, ще проведе първата си съвещателна среща. Според него няма да ме затрудни. Днес на генерал Леджър май му се падна най-тежката задача: да накара татко да хапне нещо, при положение че той отказваше да се откъсне от теб. Генералът настоя обаче и най-накрая го убеди. Радвам се, че го има. Служи ми като резервен родител.

Стиснах ръката ѝ и се приведох към нея.

– Но разбери, че не искам резервен родител – прошепнах ѝ. – Още се нуждая от теб. Момчетата също. А татко... Имам чувството, че ще рухне, ако ни напуснеш. Така че трябва да се върнеш, чу ли?

Останах в очакване устните ѝ да потрепнат или да размърда пръсти – да ми даде знак, че ме чува. Но напразно.

В този момент татко влетя през вратата с генерал Леджър. Избърсах сълзите от бузите си с надеждата никоой да не ги е забелязал.

– Виждате ли – каза генерал Леджър. – Стабилна е. Докторите щяха да долетят, ако нещо се беше променило.

– Няма значение, предпочитам да съм тук – заяви твърдо баща ми.

– Татко, не са минали дори десет минути. Яде ли изобщо?

– Ядох. Кажи ѝ, Аспен.

Генерал Леджър въздъхна.

– Да го наречем ядене.

Татко му стрелна поглед, който би уплашил някой друг, но генералът само се усмихна.

– Ще опитам да ви донеса храна тук, за да не ви караме

да излизате.

Татко кимна.

– Грижи се за момиченцето ми.

– Разбира се.

Генерал Леджър ми намигна, а аз станах и тръгнах след него, поглеждайки към мама за всеки случай.

Още спеше.

Като излязохме в коридора, генералът ми предложи лакътя си.

– Готова ли сте, моя не съвсем кралице?

Аз го хванах с усмивка.

– Не. Да вървим.

Докато крачехме към съвещателната зала, едва не помолих генерал Леджър да направим още една обиколка на етажа. Бях толкова уморена, че не знаех дали ще се справя.

Глупости – казах си. – Присъствала си на подобни срещи десетки пъти. Почти винаги мнението ти съвпаднаше с думите на баща ти. Да, за пръв път ще председателстваш съвещание, но винаги си знаела, че и този ден ще дойде. Пък и никой няма да те притиска точно днес; майка ти получи инфаркт, за бога.

Отворих решително вратата и генералът влезе след мен. Кимнах за поздрав на всички членове, докато ги подминавах. Сър Андриус, сър Кодли, господин Расмъс и още шепа други мъже, които познавах от години, седяха около масата с документи и химикалки пред себе си. Лейди Брайс гледаше с гордост как вървя към стола на баща ми. Генерал Леджър седна до нея.

– Добро утро! – поздравих присъстващите, заех централното място и погледнах към тънката папка, поставена отпред. Слава богу, че днес нямахме много задачи на дневен ред.

– Как е майка ви? – попита загрижено лейди Брайс.

Май трябваше да напиша отговора на един лист, за да не ме карат да го повтарям непрекъснато.

– Още спи. Нямам представа колко сериозно е състоянието ѝ в момента, но баща ми е с нея и ще държим всички ви в течение.

Лейди Брайс се усмихна тъжно.

– Сигурна съм, че ще се възстанови. Винаги е била силна жена.

Опитах да прикрия изненадата си, но не бях подозирала, че лейди Брайс познава майка ми лично. Всъщност не знаех почти нищо за нея, но звучеше искрено и се радвах, че е до мен в този момент.

Кимнах.

– Предлагам да започваме, за да съм спокойна, че първият ми работен ден е бил поне донякъде продуктивен.

Из стаята се разнесе тих смях, но моята собствена усмивка посърна веднага след като прочетох първата страница от папката ми.

– Надявам се, че това е шега – пророних сухо.

– Не, Ваше Височество.

Обърнах поглед към сър Кодли.

– Смятаме, че това е умишлен ход, предприет за дестабилизирането на Илеа, а и тъй като нито кралят, нито кралицата са дали съгласието си, Франция реално е отвлякла брат ви. Този брак е изменнически и сме принудени да обявим война.

– Сър, уверявам ви, в брака няма нищо изменническо. Камил е разумно момиче. – Врътнах очи. Не ми беше особено приятно да го призная. – Арън е романтикът в случая и съм сигурна, че той е убедил нея, а не обратното.

Смачках предложението за война срещу Франция. Нямах желание да го обсъждам нито миг повече.

– Милейди, не сте права – възрази сър Андриус. – Отно-

шенията между Илеа и Франция са напрегнати от години.

– Но по-скоро на лично ниво, не на политическо – обади се лейди Брайс.

Сър Кодли махна с ръка.

– А това е още по-лошо. Кралица Дафни умишлено продължава да нанася емоционални травми на кралското семейство с увереността, че няма да отвърнем на удара. Но този път се налага. Кажете ѝ, генерале!

Лейди Брайс поклати глава смаяно.

– Ваше Височество – подхвана генерал Леджър, – ще кажа само, че ако заповядате, до двацет и четири часа можем да подготвим и въздушни, и пехотни сили. Макар че аз лично не бих ви посъветвал да издавате такава заповед.

Андрюс изпуфтя.

– Леждър, обясни ѝ пред каква опасност е изправена.

Той сви рамене.

– Не виждам никаква опасност. Брат ѝ се е оженил, това е.

– Не ви ли се струва – взех думата аз, – че една сватба по-скоро би обединила двете страни? Нали затова са омъжвали принцесите за чужди принцове векове наред?

– Но това са били планирани бракове – заяви Кодли с тон, който намекваше, че съм твърде наивна за настоящия разговор.

– Какъвто беше и този – парирах го аз. – Всички бяхме наясно, че Арън и Камил ще се оженият някой ден. Просто се случи по-рано от очакваното.

– Тя май не разбира – прошепна Кодли на Андрюс.

Сър Андрюс поклати глава.

– Ваше Височество, това е измяна.

– Сър, това е любов.

Кодли заби юмрук в масата.

– Никой няма да ви приема насериозно, ако не действате

решително.

Гласът му отекна в стаята и всички се умълчаха.

– Хубаво – отвърнах спокойно аз. – Уволнен сте.

Кодли се разсмя, оглеждайки останалите присъстващи.

– Нямате право да ме уволните, Ваше Височество.

Килнах глава настрани и го погледнах право в очите.

– Уверявам ви, че имам. Никой в тази стая не заема по-висш пост от мен, а вие определено сте заменим.

Лейди Брайс стисна дискретно устни, за да потисне смеха си. Да, определено имах съюзник в нейно лице.

– Трябва да обявим война! – настоя той.

– Не – отвърнах категорично аз. – Войната би предизвикала допълнително напрежение и обтягане на отношенията ни със страна, с която в момента ни свързва брак. Изключено е.

Кодли сведе брадичка и присви очи.

– Не смятате ли, че постъпвате твърде емоционално?

Станах и столът изскърца зад мен.

– Надявам се, че с това изказване не намекувате, че постъпвам по *женски*. Защото сте прав, емоционална съм.

Заобиколих с горда крачка масата, без да откъсвам очи от Кодли.

– Майка ми е на легло с тръбички в гърлото си, близъкът ми се намира на друг континент, а баща ми едва се държи. – Спрях срещу него и продължих: – А на мен се полага да успокоявам двамата си по-малки братя, да ръководя страната и да предложи ръката си на един от шестимата кандидати, които ме чакат на долния етаж. – Кодли преглътна сухо и ми стана малко гузно, задето изпитах такова задоволство от смущението му. – Да, постъпвам емоционално. Всеки с душа би сторил така на мое място. А вие, сър, сте идиот. Как смеете да ме подтиквате към нещо толкова съдбоносно, и то въз основа на някаква си дреболия? Колкото и да не ви харесва,

в момента аз съм кралицата и няма да ви позволя да ме манипулирате.

Върнах се на мястото си.

– Генерал Леджър?

– Да, Ваше Височество?

– Има ли неотложни задачи в плана за днес?

– Не, Ваше Височество.

– Хубаво. Свободни сте. И ви съветвам да си припомните кой командва парада преди следващата ни среща.

Всички освен генерала и лейди Брайс станаха и ми се поклониха – и то доста дълбоко.

– Представихте се възхитително, Ваше Височество – заяви лейди Брайс, когато останахме само тримата.

– Наистина ли? Погледнете ръката ми. – Вдигнах я във въздуха.

– Треперите.

Свих пръстите си в юмрук, за да спра треперенето.

– Права ли бях? Не могат да ме принудят да обявя война, нали?

– Не – увери ме генерал Леджър. – Както знаете, в съвета винаги е имало членове, които смятат, че трябва да колонизираме някои европейски страни. Явно сега решиха да се възползват от ограничения ви опит, но вие се справихте чудесно.

– Татко не би искал да воюва. Винаги е управлявал мирно.

– Точно така – усмихна се генерал Леджър. – И би се гордял с вас, ако научи как не се поддадохте на натиска. В интерес на истината май ще отида да му разкажа още сега.

– Да дойда ли и аз? – попитах във внезапен и отчаян пристъп да чуя сърцето на майка ми на малкия монитор... да чуя, че още се бори.

– Вие имате да управлявате цяла страна. Ще ви информи-

рам при първа възможност.

– Благодаря – извиках след него.

Лейди Брайс скръсти ръце върху масата.

– По-добре ли се чувствате?

Поклатих глава.

– Знаех, че този пост ще изисква много работа. Занимавала съм се с нея, докато баща ми вършеше десет пъти повече. Но просто ми трябваше още време да се подготвя. Да се кача на престола, защото майка ми може да умре, е достатъчно тежка задача. А само пет минути, след като поех тази отговорност, ми се налага да взема решение относно цяла война. Още не съм готова.

– Добре, всичко по реда си. Не нужно да сте съвършената кралица. Постът ви е временен. Майка ви ще се възстанови, баща ви ще се върне на работа, а вие ще продължите обучението си, натрупала доста практически опит. Приемете временната си позиция като една добра възможност.

Отдъхнах си. Временна. Възможност. Добре.

– Пък и не всичко зависи от вас. Нали за това са съветниците. Е, да, днес не ви бяхме от голяма полза, но сме тук, за да не се чувствате в чужди води.

Прехапах устна замислено.

– Добре. И сега какво?

– Първо, изпълнете заканата си и уволнете Кодли. Така ще демонстрирате на останалите, че не говорите празни приказки. Малко ми е жал за него, но мисля, че баща ви го държеше само за да има и адвокат на дявола в свитата си, който да му показва и другата страна на монетата. Повярвайте ми, на никого няма да липсва – призна сухо тя. – Второ, приемете този период като практическо обучение за предстоящото ви царуване. Започнете да се обграждате с доверени хора.

Въздъхнах.

– Имам чувството, че всички са ме изоставили.

Тя поклати глава.

– Отваряйте си очите. Сигурно ще намерите приятели на места, където най-малко очаквате.

Отново я виждах в нова светлина. Беше заемала поста си по-дълго от всички останали; знаеше какъв подход ще избере баща ми в повечето ситуации; пък и най-малкото беше единствената друга жена в стаята.

Лейди Брайс впери поглед в очите ми, принуждавайки ме да се съсредоточа.

– Кой е човекът, който винаги ще бъде откровен с вас? Който ще остане с вас, не защото сте кралица, а защото сте му приятелка?

Излязох от стаята с усмивка, напълно сигурна къде отивам.